
Prædiken til 3. S. i Fasten

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 3. S. i Fasten	4
3. s.i Fasten	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 3. S. i Fasten

3. s.i Fasten

Prædikedag 3. s.i Fasten

Prædiken ID Px-41

Kilde KMF-nr. 14.18.12

3 S. i F.

Hvert Rige, som er kommen i Splid med sig selv, lægges øde, og Hus falder over Hus.

Et grufuldt Syn var det for den, der rejste i Tyskland efter Krigen: Invaliderne paa Gaderne. Tyskland havde jo været et Rige i Splid med Alverden. Og dog følte alle, at Tyskland gik ikke under — for det var ikke i Splid med sig selv. Et Øjeblik saa det saadan ud, kan stundom se saadan ud; men Forholdet er visst det, at der er een Tanke, der forener de allerfleste dernede: Hævn. Eengang før stod Tyskland over for en Verden af Fjender — under Fred. d. St. Han tabte Krigene, men holdt Tyskland evigt under sig, og hans Tilnavn blev d. Store, og Tyskland blev stort.

Men Polen opløstes af indre Spild.

Og naar Danmark nu er saa lille og overset et Land, saa tror jeg, det er den indre Splids Skyld; det bliver ikke mange Gange ud 1848, at vort Folk har staaet evigt. Har der været en dygtig Konge, strax drillede Gejstligheden ham til Vanvid, eller faldt Adelen ham i Ryggen. Sandelig: Ulykken er ikke de ydre Fjender; den truende Fare er altid det, der gnaver og nedbryder inde fra.

Og Hjemmet, der er i Splid med sig selv! hvad nytter det saa, at Vogn efter Vogn sendes afsted med Fedesvin, at Kornet betaales godt, at der bygges nyt Stuehus, og Sparekassebogen bliver fornem og trind — hvad nytter det altsammen, hvis den Familie, der bor i Huset, gør Livet til et Helvede for hinanden og for sig selv? hvis de to aldrig kommer hinanden i Møde med lidt Eftergivenhed og Forstaaelse, hvis det er pinefuld Alvor den Spøg, vi morede os over ved Fælleslæsningen forleden? Ak, saadan et Hjem kan ikke bestaa, hvor “godt” det end gaar — et Hus, der er i Splid med sig, lægges øde; og det kan ske, at et Menn., der aldrig har regnet med andet end Penge, med-et faar Blik for Aand, bliver paa det rene med, at han vilde hellere end saare gerne smide al sin Fortjeneste, hele sin Bedrift, alt sine Hænders Resultat paa Møddingen og bo i den usleste Rønne, blot Forholdet ml. ham og hende kunde blive saadan et, som han havde drømt sig engang.

Men det værste, det farligste Sted, den indre Splid kan naa til, det er et Menn., der kommer i Splid m. sig selv. Naar hans Tanker er idel Uro, naar han aldrig har Fred i sit Sind, aldrig kan hvile ud i et Suk, i et Smil, i en Bøn, i en Bog, i en Tanke, ja, sandelig, saadan et Menn. lægges øde. Kun eet er mere menneskeuverdigt end den evige Splid, den stadige Kamp uden Sejr, skønt Sejrens Mulighed ligger der, Reserven er rede, og det er den dorske Ro.

Se, naar Spliden saadan er rørig i Menn.’s Bryst, naar alt, hvad de lægger Hænderne paa, indgyder dem Lede, naar alt, hvad deres Øjne ser, fylder dem med Angst, naar den lumpe Uro stiger i dem: du spilder dit Liv, Far min; der kunde faas uendeligt meget mere ud af det Liv, end du faar? hvordan kan du aflægge Regnskab for den Maade, du bruger dine Dage paa — har du ikke et Indtryk af, at du staar paa en synkende Skude, at der er Dampere nok omkring dig, at du har traadløs om Bord, at du forstaar at benytte denne — og dog tilkalder du ikke Hjælp! du har Ansvar for, at du selv synker og de omkring dig med dig! Forbryder er du, og det Stempel vil du faa af Højesteret engang. — — ja, det Splidens “onde” Aand (som dog er god) raaber saadan i et Menn., da bruger det stundom Beelzebub til at uddrive denne Aand med: Fornøjelser, Slidet, Sløvheden